

Isabellen matka

Matka olisi pitkä ja vaarallinen,
mutta temppeliin pääsemisen
vuoksi se kannattaisi tehdä.

KORVAAMATTOMIA SIUNAUKSIA

"Temppelin siunaukset ovat korvaamattomia."

Presidentti Thomas S. Monson (1927-2018), "Temppelin siunauksia", *Liahona*, toukokuu 2015, s. 93.

Jessica Larsen
Perustuu tositapahtumaan

Brasilia, 1992

Isabelle katsoi silmiään siristäen syvänsinistä taivasta. Näkyvissä ei ollut yhtään pilvettä. Hän lipaisi kuivia huuliaan.

Hänen vanhempansa keskustelivat hiljaa vaaranjohtaja Santiagon kanssa. Veneen moottori piti niin kovaa ääntä, ettei hän kuullut heitä. Mutta hän tiesi, mistä he puhuivat. Juomavesi oli loppunut.

Isabelle yritti keskittää ajatuksensa siihen, miksi he olivat tällä matkalla. He olivat menossa temppeliin sinetöitäviksi yhteen perheeseen! Hän muisti kuulleen vanhempiensa puhuvan kauniista temppelistä São Paulossa siitä asti, kun hän oli pikkutyttö. Sinne meneminen tuntui kuin sadulta, sillä Isabellen perhe asui Manausissa, syvällä Amazonin sademetsässä, ja temppeli oli yli 3 000 kilometrin päässä.

Sitten vaaranjohtaja Santiago oli suunnitellut sinne kuusi päivää kestävä matkan. Yli sata jäsentä oli päättänyt lähteä. "Se tulee olemaan uhraus", *mamäe* oli sanonut Isabellelle. "Mutta uhraus tuo siunauksia."

Aluksi matka oli jännittävä. He nukkuivat riippumatoissa veneen kannella, lauloivat kirkon lauluja ja lukivat pyhiä kirjoituksia.

Mutta sitten juomavesi oli loppunut ja jokivesi oli niin likaista, ettei sitä voinut juoda.

Isabelle tunsi *mamäen* koskettavan käsivarttaan. "Vaaranjohtaja Santiago kokoaa meidät kaikki yhteen", hän sanoi. "Aiomme rukoilla sadetta."

Isabelle liittyi ryhmään, ja rukous alkoi. Rukouksen päätyttyä Isabelle tunsi kylmän ilmavirran kutittavan niskaansa. Hän juoksi veneen laidalle ja henkäisi. Heitä kohti vyöryi harmaita myrskypilviä. Pian alkoi sataa! Isabelle avasi suunsa vangitakseen sadepisaroihin kielelleen.

"Nopeasti!" huusi *mamäe*. "Etsi ämpäreitä, kattiloita – mitä tahansa!"

Isabelle sieppasi kattilan ja piteli sitä sateessa. Hän halusi saada siihen mahdollisimman paljon vettä. Kaikki toimivat yhdessä nauraen ja iloiten. Pian he olivat aivan läpimärkiä! Myrsky kesti varttitunnin. Se riitti siihen, että he saivat kaiken tarvitsemansa veden. Se oli ihme.

Pian vene saapui maihin. Mutta heillä oli vielä lähes 2 500 kilometriä matkaa. Kaikki nousivat bussiin loppumatkan ajaksi. Päiväkausia bussi pompahteli pitkin kuoppaisia teitä. Kerran se tärähti maahan niin lujaa, että

tuulilasi meni rikki! Toisinaan he ajoivat kuumien, ruuhkaisten kaupunkien läpi. Mutta ainakaan silloin tiet eivät olleet niin kuoppaisia!

Kaikki olivat aina kiitollisia, kun he pysähtyivät johonkin kylään tai kaupunkiin syömään. Matkan varrella he söivät kappeleilla tai kirkon jäsenten luona. Ensimmäisenä iltana he saapuivat paikalle niin myöhään, että Isabelle pelkäsi, ettei kukaan olisi odottamassa. "Älä ole huolissasi", *mamäe* sanoi väsyneesti hymyillen. "Katso!"

Seurakunnanjohtaja ja kirkon jäsenet olivat asettuneet seisomaan tien laitaan. He pitelivät julistetta, jossa luki: "Uhraus tuo siunauksia." Isabelle hymyili. *Mamäe* oli ollut oikeassa!

Matkattuaan kolme päivää kuoppaisilla teillä he saapuivat viimein São Pauloon. Isabelle nousi seisomaan istuimellaan nähdäkseen paremmin, kun bussi kaartoi mutkan taakse. Äkkiä kaikki bussissa puhkesivat ilonhuutoihin. "O templo! O templo!" He näkivät korkean, kapean temppelintornin kohoavan palmupuurivien yläpuolelle. Auringonvalo kimmelsi kultaisessa enkeli Moronissa.

Kaikki olivat uuvuksissa, mutta kukaan ei halunnut levätä. He halusivat tulla sinetöidyiksi yhteen heti. Kun oli Isabellen perheen vuoro tulla sinetöidyiksi, Isabelle pukeutui huolella valkoisiin vaatteisiin. Astuessaan sinetöimishuoneeseen hän näki isänsä hymyilevän säteilevästi. Ilon kyyneleet virtasivat pitkin *mamäen* poskia.

Heidän matkansa oli ollut pitkä ja jopa vaarallinen.

"Mutta uhraus oli sen arvoinen", Isabelle ajatteli.

Hän asettui hymyillen paikalleen, jotta hänet sinetöitäisiin perheeseensä ikuisesti. ■

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

Vuonna 2012 Manausiin, missä Isabelle varttui, rakennettiin temppeli. Siihen mennessä Isabelle ja muut lapset olivat aikuisia ja heillä oli omat perheet. Monet heistä tulivat katsomaan tätä kaunista uutta temppeliä ja muistelemaan omaa matkaansa.